

[Hilmar Baunsgaard.]

også tog del i, gav os den største fremgang, vi har kunnet præstere i noget enkelt tiår, både materielt og på mange andre måder — jeg nævnte før det nordiske samarbejde. Ja men det EFTA eksisterer jo ikke fra den dag, England er medlem af fællesmarkedet.

Er der så slet ikke noget for modstanderne at tage stilling til? Har man ikke andet at gøre end at sige: vi er bare uenige med dem, der vil ind? Skaber det ikke den falske fornemmelse hos befolkningen, at bare vi siger nej, fortsætter alting, som det er? Det gør det jo ikke. De største forandringer i vores vilkår, i hvert fald øjeblikkeligt, indtræffer, hvis vi siger nej. Det er sandheden. De indtræffer arbejdsmæssigt, produktionsmæssigt, beskæftigelsesmæssigt og dermed økonomisk.

Så vil jeg gerne også gøre et par bemærkninger om det nordiske, hr. Aksel Larsen kom ind på. Hr. Aksel Larsen fandt det mystisk, at jeg, som dog havde været initiativtager til Nordekforhandlingerne, kunne acceptere at gå ind i et europæisk samarbejde. Ja, jeg har været initiativtager, og det ville jeg være igen, hvis situationen blev den samme. Men hr. Aksel Larsen skal ikke få lov til at skabe den fornemmelse, at hvis vi bare siger nej, står Nordek der som en færdig pakke, vi kan gå hen og åbne. Det gør den ikke.

Jeg må igen sige, at hr. Aksel Larsen mente at vide, hvad han talte om, og jeg tror, at på ét punkt har han måske ret. Han sagde, at i Finland er det præsidenten, der lægger den udenrigspolitiske linje. Men er der så nogen, der kan forklare mig, hvorfor hr. Aksel Larsen drager den konklusion, at når statsministeren siger det stik modsatte af, hvad præsidenten har sagt, så er det det, statsministeren har sagt, der gælder? Statsminister Krag har citeret, hvad det var, præsident Kekkonen sagde i Abisko i foråret. Hvis man endelig vil ind på, hvem der præger den udenrigspolitiske linje, så skulle hr. Aksel Larsen måske alligevel overveje, om der ikke var grund til at vurdere det ud fra et andet synspunkt, end han gjorde, eftersom den nuværende finske statsminister rent faktisk modererede sine udtalelser, efter at han var kommet hjem.

Jeg tror nu, hr. Aksel Larsen skal passe på, hvordan han kommer til at argumente-

re. Jeg tænker ikke så meget på, at han kom til at sige om en tidligere finsk udenrigsminister, at det var en „afdanket“ finsk udenrigsminister. Nu kan jeg ikke vide, hvilket kriterium hr. Aksel Larsen stiller op for, hvornår man er afdanket. Jeg går ud fra, at det ikke er, at man er afdanket, så snart man er gået af som minister, for det ville jo genere nogle af os her i salen, bl. a. hr. Aksel Larsen, som gik af for 26 år siden.

Aksel Larsen: Jo, det er da fuldstændig rigtigt. Jeg mener, hr. Hilmar Baunsgaard er afdanket statsminister, og jeg har så meget mere grund til at mene det, som han så længe som muligt klamrede sig til sin statsministerpost og næsten skulle fjernes med magt. Jeg tror, at noget lignende var tilfældet med Finlands tidligere udenrigsminister Leskinen, som i øvrigt i flere måneder havde været udpeget til at skulle gå af; man fandt det bare ikke bekvemt at skibe ham ud, før anledningen kom, da regeringen alligevel som helhed skulle gå af og der skulle dannes et forretningsministerium.

Men lad nu det ligge, for det har jo ikke så forfærdelig meget at gøre med det, vi diskuterer. Lad os hellere komme til sagen.

Inden jeg beskæftiger mig med statsministeren, vil jeg dog have lov til at sige, at jeg tror, folketinget kommer til at overveje at ændre sin arbejdsform. Det går ikke, at man, hvad enten det er store problemer som dem, vi behandler nu, eller sådanne problemer som dem, vi behandlede i går, laver folketingsmøder, der varer op til et halvt døgn uden pause; man formoder, at der kan være en vis fyldningsgrad i salen, men det kan der ikke, og tilhørerne kan ikke forstå, at det skal gå på denne måde. I enhver ordentlig forsamling — vi kender det fra vore partikongresser og fra faglige kongresser — tager man en pause, når man har haft en to-tre timers plenarmøde, og derpå fortsætter man. Bliver man ikke færdig på én dag, fortsætter man næste dag. Jeg anser det for aldeles urimeligt, at folketinget under de forhold, hvorunder denne debat er foregået, vil gøre denne sag færdig. Det havde været bedre, om man havde taget det på en mere hensigtsmæssig måde. Men det er naturligvis i overensstemmelse med de vaner, vi hidtil har haft. Jeg agiterer for, at man ændrer disse dårlige vaner.